

QUADRE 24: LA MOTXILLA

Un relat de: [rober](#)

QUADRE 24: LA MOTXILLA

Al costat del dibuix, hi havia un noi d'aspecte feliç, es deia Joan, segons ens va dir, i havia vingut a explicar-nos una història familiar que l'havia marcat.

La germana

Envoltada pels arbres percebia la màgia del bosc. L'estora de fulles, esquitxada pels raigs de llum, que buscaven un forat entre les branques, es feien pas en el regne de la natura, creant un escenari pictòric i màgic, on qualsevol ésser viu s'adonava que estava allà de pas davant la solemnitat del paisatge.

Lentament, amb la sensació d'estar profanant un lloc sagrat, em vaig apropar als troncs dels arbres, on hi havia gravats en relleu petites vinyetes de quadres escènics d'una vida familiar molt propera.

El portava seguint feia dies, però per aquell treball tan minuciós fet en els arbres, ell, el meu germà, deuria fer mesos que hi anava.

Tot va començar com un joc, tantes vegades repetit, li vaig agafar la motxilla, en un moment de descuit, i vaig començar, ignorant i innocent, a córrer pel mig del camp, però no veia la diferència en la seva cara tensa i enfurismada. Al ser més gran, naturalment, en va atrapar, com era de preveure. Però, aquest cop, em va tirar a terra amb més força de l'habitual i al recuperar la motxilla em va esgarrapar, petites gotes de sang van caure del braç.

- Però, què fas?, animall!

- T'he dit que pareassis, que me la tornessis i no m'has fet cas.

- Jo no jugo, ara, ja sóc gran i quan et dic les coses m'has de fer cas.

Emmurriada vaig tornar cap a casa, abans no era així, quan m'atrapava em feia pessigolles i acabàvem fent tombarelles al mig del prat. Però, últimament, estava més seriós i em vaig fixar que no deixava la motxilla per res, és més quan arribava a casa sempre la deixava tirada per qualsevol lloc i molts cops la mare l'havia renyat, en canvi, ara, la duia a la seva habitació i l'amagava sota el llit.

Vaig començar a observar-lo més detingudament i em vaig adonar que no la abandonava mai, la duia a l'esquena agafant fortament les tires que li penjaven de les espatlles, amb les mans tenses. Quan s'asseia, la guardava entre les cames i a l'hora del descans, entre classe i classe se l'enduia, no feia com els altres companys que la deixaven penjada al respatller de la cadira.

Tot i que, sortia amb els amics, ho feia menys sovint i podia percebre com es produïa un constant i gradual tancament, que al mateix temps es traduïa en una infelicitat emocional.

Però, en canvi, en els primeres vinyetes dels arbres s'hi transmetia la felicitat d'un noi envoltat de la família i els amics. Va ser seguint la seqüència escènica on de sobte apareixia una escena familiar on tots quatre menjàvem al voltant de la taula i es veu al pare parlant com fent un discurs i ell amb el cap cot, pensatiu i seriós, que marca l'impàs cap a la seva introversió, i finalment, acaba amb el dibuix d'ell envoltat dels amics i tatxat amb una ix.

L'institut

Recolzat amb les mans agafades davant de la barbata i posat seriós estava el director del institut, en el seu despatx. Anava mirant alternativament la motxilla que hi havia sobre la taula amb les cremalleres obertes i d'on sobresortia una navalla i al meu germà, el Joan, assegut a l'altre banda amb la cara vermella de ràbia, entresuat i nerviós.

- Bé, tu diràs.

- Silenci.

- És teva aquesta motxilla?

- Sí.

- He de suposar, que el que hi ha dins, també, és teu?

- Sí.

- Per tant, aquesta navalla, que hi ha aquí, és teva, oi?.

- Sí.

- Saps que no es pot dur cap tipus d'armes a l'escola.

- Sí.

- Llavors, per què duies una navalla?.

- És personal.

- És personal fora del institut, però dins no.

- Algú m'ha robat la motxilla i ha tret la navalla de dins. A qui heu d'agafar és al lladre.

- El lladre, com tu dius, ha portat la motxilla al mestre per ensenyar-li i ha dit que era teva, i tu m'acabes de reconèixer la propietat.

- Sí.

- Doncs, tornem-hi, per què la volies?.

- És personal.
- He avisat als pares, no crec que tardin a venir. Vols repensar-t'ho i dir-me perquè portaves aquesta arma.
- No.
- D'acord, surt fora i espera't assegut i quan arribin els pares parlarem.

Els pares

A la cuina, amb el frontal de la nevera plena de recordatoris, el calendari amb les activitats programades i la taula petita plena de bosses de menjar mig acabades, les carmanyoles, factures i altres estris, és on el pares es trobaven més a gust per parlar de les coses sense que els fills els sentissin.

Pare- Expulsat un mes!, però, en què pensava?.

Mare- No ho sé.

Pare – i té els collons, de no voler dir perquè la duia i a nosaltres tampoc.

Mare – Em d'esbrinar que li passa. Potser, té problemes amb nois de fora del institut i té por de dir-ho.

Pare – Però, si li hem preguntat, ens hem mostrat comprensius i res de res. Bé, si no ens ho vol dir no ens deixa més remei que castigar-lo nosaltres també. Sense sortir tot el mes i després quan vagi cap al institut l'haurem de registrar cada dia, fins que ens digui el perquè.

Germans

- Però, Joan digues-li la veritat, a mi m'ho vas explicar i ho vaig entendre, perquè ells no?.

- Tu ets diferent, però el pare, ja ho saps.

- No veus que no hi ha cap altre sortida, que un dia o un altre s'acabaran assabentant. Val més, que ho sàpiguen per tu.

- I després què?, com s'ho prendran, ja els coneixes, em faran fora.

- Joan, agafem als pares i anem al bosc i allà els hi expliques, jo estaré al teu costat, no estaràs sol.

La família

En el bosc sagrat d'imatges gravades als troncs dels arbres, els pares miraven encuriolats. Identificaven als personatges, sabien que érem nosaltres representats, però no entenien el canvi d'actitud del Joan.

Joan – L'últim que voldria és defraudar-vos, perquè sé com m'estimeu, però la meva essència va en contra dels vostres principis i no tinc sortida.

Pare – Però, què dius? Joan.

Joan – No sóc com vosaltres voldríeu que fos i no hi puc fer res. Pare farà un any que sopàvem en família a casa i va sortir el tema de les relacions de parella. Vas deixar ben clar que tu no acceptaries mai a un fill que tingués relacions amb persones del mateix sexe. M'agraden els nois, no tinc cap dubte sobre la meva sexualitat, mai m'han atret les noies. Però, no vull perdre la família, haver de marxar o ignorar el que sóc. Estic en un camí sense sortida. La navalla era l'estri que feia servir per explicar el que em passava. No sóc bo amb les paraules.

Llàgrimes als ulls dels pares, inconscients del mal que poden fer les paraules. Ells no dibuixen, ells no parlen, abracen al fill, tan sols l'estimen.

Els germans

Les herbes dansaven al ritme del vent, com onades d'aigua salada, el mar verd es movia i ells allà asseguts al mig capejaven el temporal. Els tranquil·litzava estar quietos envoltats de moviment, agraïen ser el punt estàtic. Allà, al mig de la natura, no havien d'amagar cap sentiment, ningú els jutjava, ningú els repreneia, eren uns éssers més de l'habitat on es trobaven.

- I així, com es diu?

- Ricard.

El va abraçar i li va fer un petó.